

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

IB'

Διὰ τῶν διαφόρων αὐτοῦ περιστροφῶν, ὁ Πιεδούσης ἐπὶ τέλους κατώρθωσε νὰ προσελκύσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ ἀνθρακοπώλου καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ.

Οὐδόλως ἀνεγνώρισαν αὐτόν, καίτοι εἶχε πορευθῇ ἄλλοτε καὶ ὠμιλήσει μετὰ τοῦ ἀνθρακοπώλου ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ ἐργαστηρίου του, ἐξεπλάγησαν ὅμως ἰδόντες τὸν ἄστυν τοῦτον παρατηροῦντα αὐτοὺς διὰ βλέμματος τρυφεροῦ, ἐπειδὴ δὲ εἶχε καλὴν φυσιογνωμίαν δὲν ὑπεδέχθησαν αὐτὸν δυσμενῶς.

Ὁ σύζυγος ἦτο χαρακτηρὸς φιλοπαίγμωνος, ἡ δὲ σύζυγος δὲν ἐγέννη, ὅπως λέγουν, τὴν μελαγχολίαν. Πρὸς τούτοις, ὁ οἶνος τῆς Ἀργεντέλ εἶχε καταστήσει αὐτοὺς εὐθύμους ἐγέλων δ' ἀμφοτέροι χωρὶς νὰ γνωρίζωσι τὴν αἰτίαν.

Ἦτο ἀξιοθαύμαστον νὰ βλέπῃ τις τοὺς λευκοὺς ὀδόντας αὐτῶν διαλάμποντας ἐν τῷ μέσῳ τῶν μελανῶν προσώπων των, καὶ τοὺς πόδας των, στερεῶς ὑποδημένους νὰ κυτῶσι τὸν χρόνον ἐπὶ τοῦ σκινιδώματος.

Ἀμφοτέροι ἦσαν νέοι.

Ὁ ἀνὴρ ἦτο ρωμαλέος, ἡ δὲ γυνὴ δὲν ἦτο ποσῶς ἄσχημος.

Ὁ Πιεδούσης εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἦτο εὐκολον νὰ συνεννοηθῇ μετὰ ζεύγους τοσοῦτον ἐπιτυχοῦς καὶ τοσοῦτον εὐτυχοῦς, ὅπως δ' ἐπισπεύσῃ τὴν γνωριμίαν, ἀνέκραξε :

— Στοιχηματίζομε, παιδιὰ μου, πῶς εἴμεθα ἀπὸ μιᾶ ἐπαρχία.

— Μὴ στοιχηματίζης, θὰ χάσης, ἀπήντησεν ὁ σύζυγος. Δὲν εἶσαι Ὁβερνός, διότι ἂν ἦσουν ἀπὸ τὴν Ὁβερνίαν δὲν θὰ 'μιλοῦσες 'σὰν Παρισιάνος.

— Εἶμαι μισός. Ἡ μάνα μου ἦταν ἀπὸ ἐκεῖ.

— Ἀπὸ τὸ Ὀριλιὰν ἴσως ;

— Ὁχι, ἀπὸ τὸ Ἰσοάρ.

— Τὸ ἴδιο κάνει. Τὸ Ἰσοάρ δὲν εἶνε μακρὰ ἀπὸ 'μᾶς. Λοιπὸν ἐκερδίσαμε καὶ οἱ δύο, καὶ θὰ πληρώσῃ ὁ καθένας τὴν λίτρα του.

— Ὁχι, ὄχι, ἐγὼ ἔχασα καὶ θὰ πληρώσω καὶ ταῖς δύο.

— Δὲν θὰ ἀρνηθούμε, φίλε μου, ἀφοῦ μάλιστα φαίνεται πῶς εἶσαι ἕνα καλὸ παιδί. Δὲν εἶν' ἔτσι, Γιαννέττα ;

— Ὡ ! βέβαια, ἔτσι εἶνε, ἀνέκραξεν ἡ Γιαννέττα.

— Τότε, πᾶμε εἰς τὸ καπηλειό.

— Πᾶμε. Ἐχομε ἀκόμη τρία τέταρτα καιροῦ ὥς νὰ ἔλθῃ ὁ σιδηρόδρομος.

Φορτώσας τὰ ἀναρίθμητα δέματα αὐτοῦ ἐπὶ τῶν εὐρέων ὤμων του, ἐνῶ ἡ Γιαννέτα ἀπεκόμιζε τὰ οἰκιακὰ σκεύη καὶ τὰς βαυκαλίας, ὁ ἀνθρακοπώλης ἠκολούθησε τὸν νέον φίλον του, ὅστις διηυθύνετο πρὸς τὸ καπηλεῖον, κείμενον εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ σταθμοῦ.

— Καλὰ ἀρχίσαμεν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Πιεδούσης.

Εἶχε τὸ σχέδιόν του, ὅπερ συνίστατο εἰς τὸ νὰ κατορθώσῃ νὰ φλυαρήσῃσι τὰ τέκνα τῆς Ὁβερνίας... καὶ ἂν ἔτι ἐχρειάζετο νὰ τοὺς μεθύσῃ.

— Πῶς ὀνομάζεσαι, πατριώτη, χωρὶς νὰ σοὺ κατοφανῇ ; ἠρώτησεν ὁ σύζυγος.

— Βαλανδιέ, ἀπήντησεν ὁ Πιεδούσης μετὰ θαυμαστοῦ στόμφου. Ἐκαμα κ' ἐγὼ εἰς τὴν ἰδίαν τέχνην. Ἄλλη φορὰ ποιλοῦσα κάρβουνα, καὶ τώρα ζῶ ἀπὸ τὰ εἰσοδήματά μου.

— Ἐγὼ δὲν ζῶ ἀκόμα ἀπὸ τὰ εἰσοδήματά μου, ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ μιὰ 'μέρα, ὅπως μὲ λέν Γιάννη Γκαλουπιᾶ καὶ τὴν νοικοκυρά μου Γιαννέτα Κουτολέν.

— Ἀληθινὰ ὀνόματα τῆς ἐπαρχίας τῆς μακαρίτισσάς μου. Μονάχα νὰ τ' ἀκούη κανεὶς, ξανανεινώνει εἰκοσι χρόνια.

— Δὲν ἔχεις ἀνάγκη νὰ ξανανειώσης, πατριώτη, διότι δὲν εἶσαι ἀκόμη καὶ πολὺ περασμένος. Δὲν εἶν' ἀλήθεια, Γιαννέττα ;

Ἡ Γιαννέττα ἠρκέσθη μόνον νὰ μειδιάσῃ.

Προφανῶς δὲν συνεμερίζετο εὐχαρίστως τοὺς κολακευτικοὺς λόγους, οὓς ὁ σύζυγος αὐτῆς ἀπήνθινε πρὸς τὸν ἄστυν, διότι ἡγάπα τοὺς εὐρώστους ἄνδρας, ὁ δὲ Πιεδούσης, ὑποκρινόμενος τὸν μικρέμπορον, ἀποζῶντα ἐκ τῶν εἰσοδημάτων αὐτοῦ, δὲν ἠδύνατο νὰ τῇ ἀρέσκῃ. Παρηγορεῖτο ἐν τούτοις ὅτι δὲν ἔκαμε κατὰ κτησιν τῆς μέλαινος ταύτης Ἀφροδίτης, καθόσον μᾶλλον ἐφοβήθη κατ' ἀρχὰς μῆτοι ἀναγνωρισθῇ παρ' αὐτῆς δι' ὅ, τι πραγματικῶς ἦτο.

Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ ὑπ' αὐτοῦ παρακολουθούμενος βωβὸς ἦλθε καὶ ἐσήμανεν εἰς τὴν κιγκλίδαν τοῦ περιπτέρου, ἡ ἀνθρακοπώλης ἵστατο πρὸ τῆς θύρας τοῦ ἐργαστηρίου της, καὶ εἶδε κάλλιστα τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀσφαλείας καὶ τοὺς δύο πράκτορας αὐτοῦ, ὧν ὁ εἰς ἦτο αὐτὸς ὁ Πιεδούσης.

Εἶνε ὅμως ἀληθές, ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐφόρει βλοῦζαν καὶ μαλακὸν πῖλον, καὶ ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἱματισμοῦ ἦρκε ὅπως ἀποπλανήσῃ τὸν Ὁβερνόν.

Ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τῆς πρώτης ταύτης ἐπιτυχίας ὁ Πιεδούσης συνέλαβε μίαν ἰδέαν.

— Πές μου λοιπὸν, πατριώτη, δὲν εἶνε καλλίτερα, ἀντὶ νὰ πᾶμε εἰς τὸ καπηλεῖο, ποῦ θὰ στεκόμαστε ἐκεῖ ὀρθοί, νὰ πᾶμε ἴσα καὶ ἴσα νὰ δροισισθοῦμε κάτω ἀπὸ τὸ κῖοςκι αὐτοῦ ἐκεῖ τοῦ καφφενείου, εἰς τὴν κρηπίδα Ὁστερλίτζ, ἀντικρυσταῖς γρύλιναις ;

— Αὐτὸ εἶνε καλὸ, ἂν εἴμασθε βέβαιοι πῶς δὲν θὰ χάσωμε τὸν σιδηρόδρομον, εἶπεν ὁ Γιάννης Γκαλουπιᾶς.

— Ἡ ἀμαξοστοιχία δὲν θὰ φύγῃ χωρὶς σῆς, διότι, πίνοντας τὴ σταλιά μας, θὰ κυττάζωμε καὶ τὸ ρολόγι τοῦ σταθμοῦ.

— Ἐγὼ θὰ προσέχω, εἶπεν ἡ Γιαννέττα.

— Τότε πᾶμε, συνεπέραναν ὁ Πιεδούσης, διευθυνόμενος πρὸς τὴν ἔξοδον τῆς αὐλῆς, ἐν ἣ ἐστάθμευον ἀμαξαί τινες.

Ἡ ἀμαξία, ἥτις ἔφερε τὸν Τολβιάκ, δὲν εὐρίσκετο πλέον ἐκεῖ, οὔτε καὶ ἡ τῆς ὑπόπτου κυρίας.

Ὁ Πιεδούσης δὲν παρέλειψε νὰ σημειώσῃ, διερχόμενος, τὴν περίπτωσιν ταύτην.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐκάθητο πρὸ τραπέζης μετὰ τοῦ Ὁβερνοῦ ζεύγους ἐν τῷ οἰνοπωλεῖῳ, ὅπερ ἤξιον νὰ λέγηται καφφενεῖον.

Ἡ πρόσοψις τοῦ καταστήματος τούτου ἦτο διακεκοσμημένη ὑπὸ σειρᾶς χλοερῶν δένδρων ἐντὸς κιβωτίων, περιεκυκλοῦτο δὲ ὑπὸ περιφράγματος.

Ὁ Πιεδούσης ἐκάθισεν τοὺς κεκλημένους του καὶ ἐτοποθετήθη καὶ αὐτὸς εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀποκρύπτῃ τῶν βλεμμάτων αὐτῶν τὸν σταθμόν. Εἴτα προέτεινε διάφορα ποτά, ἅτινα οἱ σύζυγοι ἠρνήθησαν, μὴ δεχθέντες ἡ ημικύπελα οἴνου.

Ἐκρυσαν τὰ ποτήριά των, ὁ Γιάννης ἔπιεν εἰς ὑγείαν τοῦ πατριώτη, ὅστις ἔπιε καὶ αὐτὸς εἰς ὑγείαν τῆς κυρίας Γκαλουπιᾶ.

Ἐξηκολούθουν νὰ κενῶσι τὰ ποτήριά των.

Εἰς τὴν τρίτην σειρὰν ἤρχισαν αἱ ἐκμυστηρεύσεις.

— Πρέπει, πατριώτη, ἀνέκραξεν ὁ ἀνθρακοπώλης, ὅταν ἐπιστρέψωμεν ἀπὸ τῆς θείας Κουβινιόν, νὰ ἔλθῃς νὰ πάρωμε μαζὺ τὴν σουπα.

— Εὐχαρίστως, ἀλλὰ μὲ συμφωνίαν νὰ φέρω δυὸ μοτιλίαις παληὸ κρασί.

— Δέχομαι. Δὸς τὸ χέρι σου, εἶπεν ὁ Ὁβερνός, τεινων τὴν εὐρεῖαν χεῖρά του.

Ὁ Πιεδούσης ἔθεσεν ἐν αὐτῇ τὴν ἰδικήν του καὶ ἐπανάλαβεν :

— Ἐπιθυμοῦσα νὰ 'γινόταν αὐτὸ αὐριον, ἀλλὰ θὰ μέινετε ἴσως πολὺν καιρὸν εἰς τῆς θείας Κουβινιόν ;

— Αὐτὸ δὲν 'μπορῶ νὰ σοὺ τὸ ὑποσχεθῶ, γιὰτὶ πηγαίνομεν ἐκεῖ κάτω διὰ μοιρασδομυαίαις... Ἡ θεὰ μου ἔχει περιουσίαν, καὶ θέλει νὰ τὴν ἀφήσῃ εἰς ἐμένα καὶ εἰς τ' ἀδέρφια μου, ἀφοῦ τῆς 'βγάλωμε σύνταξι γιὰ ὅλη τῆς τῆ ζωῆ. Γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ θὰ χρειασθῇ νὰ κάμωμεν ἐγγράφα καὶ ἔπειτα 'μπορεῖ νὰ μὴ συμφωνήσωμε διὰ μίαν εἰς τοὺς λαχνούς... Τὸ 'λιγώτερο ἡ δουλειὰ αὐτὴ θὰ μᾶς φάγῃ ἕνα μῆνα.

— Ὑστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα δὲν θὰ ἔχω πλέον τὴν ἀνάγκη σου, Ὁβερνέ, ἐσκέπτετο ὁ Πιεδούσης, καὶ πρέπει νὰ ὀμιλήσῃς πρὶν φύγῃς. Παιδί, μιὰ λίτρα κονιάκ, ἀπὸ τὸ παληό, ἀνέκραξεν.

Ἡ λίτρα ἐκομίσθη πάραυτα καὶ ἐπληρώθη ὑπὸ τοῦ ἀστυ, οὔτινος ἡ ἐλευθεριότης κατεθάμβου τὸ ζεύγος τῶν ἀνθρακοπωλῶν.

— "Αν δὲν τὴν ἀδειάσετε ἐδῶ, τὴν τελειώνετε στὸν δρόμο, εἶπεν.

— Δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ λόγος, πατριώτη, ἀπήντησεν ὁ Γιάννης Γκαλουπιᾶς, δίδων βαρὺ γρονθοκόπημα ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὁ λόγος εἶνε ν' ἀνταμωθοῦμε πάλι, γιὰ νὰ σοῦ πληρώσω τὴν εὐγένειά σου. Σὲ ποία συνοικία κάθεται;

— Ὁδὸς Λάπ, εἰς τὸ προάστειον Ἀγίου Ἀντωνίου, ἀπήντησεν ἐν τῷ ἄμα ὁ Πιεδούσης, ὅστις οὐδέποτε εὕρισκετο ἐν ἀμνηχανίᾳ, προκειμένου νὰ δώσῃ φαντασιώδη διεύθυνσιν.

— Γνωρίζω αὐτὸν τὸν δρόμο, ἔχω μάλιστα ἐκεῖ καὶ πατριώτας, καὶ μὰ τὴν πίστι μου, πατριώτη, εἴμεθα ἀπάνω κάτω καὶ γείτονες, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζομε. Δὲν ἔχει κανεὶς παρὰ νὰ περάσῃ τὸν Σηκουάνα καὶ τὸν Βοτανικὸν Κήπο. Τὸ μαγαζί μου εἶνε εἰς τὸ Βάλ-δὲ-Γκράς... ὁδὸς Ἀρβαλέτ.

— Γιὰ στάσου!... αὐτός, μοῦ φαίνεται, εἶνε ὁ δρόμος ποῦ σκότωσαν τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία ἔκαμε νὰ τρέξῃ ὁλος ὁ κόσμος εἰς τὴν Μόργαν... ἐπὶ γὰρ μάλιστα κ' ἐγὼ ποῦ σοῦ μιλῶ αὐτὴ τὴν ὥρα.

— Κ' ἐμεῖς ἐπήγαμε, εἶπεν ὁ Ὁβερνός, λαμβάνων φυσιογνωμίαν μυστηριώδη. Διάβολε! καταλαβαίνεις, ἐκατοικοῦσε πόρτα μὲ πόρτα μαζὺ μας, ἡ καυμένη ἡ γυναῖκα... γι' αὐτὸ θέλησαμε νὰ δούμε ἂν ἦταν ἡ ἴδια.

— Καὶ τὴν ἐγνωρίσατε;

— Ὡ! τελείως. Ἄν τὴν ἐβλεπε κανεὶς μιὰ φορά, δὲν ἔμπουσε νὰ τὴν λησμονήσῃ καὶ ὅταν ζοῦσε, τὴν βλέπαμε σχεδὸν κάθε μέρα.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς ἦταν εὐμορφοκορίτσι, εἶπεν ὁ Πιεδούσης μετὰ πεποιθήσεως.

— Αὐτὸ εἶνε κατὰ τὰ γούστα, εἶπεν ἡ ἀνθρακοπώλης. Μιὰ ξερακιανή, μὲ χρῶμα ὅσον τὸ κερὶ, καὶ ποδάρια τόσο μικρά, ποῦ δὲν ἔμπουσαν νὰ τὴν βαστάξουν!...

— Μιὰ κοῦκλα, τί τὰ θέλεις; ἐπεβεβαίωσεν ὁ Γκαλουπιᾶς, εἰς τὸ Παρίσι αὐταῖς ἀγαποῦν.

— Ἀλλὰ τότε, ἠρώτησεν ὁ αὐτοκαλούμενος ἀστὸς τῆς ὁδοῦ Λάπ, θὰ σὰς ἐπροσκάλεσαν ὡς μάρτυρας;

— Βέβαια! ἀνέκραξεν ἡ Γιαννέττα, καὶ ὄχι γιὰ νὰ σοῦ τὸ παινέθῃ, μὰ ἂν καὶ οἱ ἄλλοι μιλοῦσαν ὅσον κ' ἐμᾶς, δὲν θὰ κατεδίκαζαν αὐτὸν τὸν Κόκ.

— Τὸν Λεκόν, θέλετε νὰ πῆτε. Πῶς, ἔχετε ιδέα πῶς δὲν ἦταν αὐτὸς ποῦ ἔκαμε τὴ δουλειά;

— Δὲν ἔξέρω τίποτε. Μονάχα βάζω τὸ χέρι μου στὴ φωτιά, πῶς δὲν τὸν εἶδα ποτὲ νὰ ἔλθῃ ὅς τῆς Ἰγγλέζας. Ὁ Γιάννης κ' ἐγώ, ὅσῳ κι' ἂν φωναίσαμε πῶς δὲν τὸν γνωρίζαμε, ὁ δικαστὴς μᾶς ἔκοθε τὸ λόγο καὶ μᾶς ἐπρόσταζε νὰ καθήσωμε.

— Λοιπὸν ποῖος νὰ τὴν ἐσκότωσε;

— Μὰ τὴν πίστι μου! μ' ἐρωτᾷς περισσότερα ἀπὸ κεῖνα ποῦ ἔξέρω. Ὅμως, προσέθεσεν ὁ Ὁβερνός, ταπεινὴν τὴν φωνήν, ὑπάρχει μέσα ὅς τὸ Παρίσι κάποιος,

ὁ ὁποῖος ἔμπορεῖ, ἂν θέλῃ, νὰ σὰς πῇ πολλὰ πράγματα.

II'

Εἰς τὴν δῆλωσιν ταύτην, δι' ἧς προησθάνετο πληρεστέρας ἐκμυστηρεύσεις, ὁ Πιεδούσης μόλις ἠδυνήθη ν' ἀποκρύψῃ τὴν ἐκπληξιν καὶ τὴν χαρὰν του.

Βεβαίως ἡ τύχη ἤρχισεν ἤδη νὰ φαίνεται αὐτῷ εὐνοϊκή, διότι, ἀφοῦ ἄφησεν ἀδεξιῶς νὰ τῷ διαφύγῃ ὁ Τολβιάκ, εὕρισκετο ἀκριβῶς ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο μόνων ὄντων, ἅτινα ἦσαν εἰς θέσιν νὰ διαφωτίσωσιν ὀλίγον τὸ μυστήριον τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ.

Πρὸς ἐπίμετρον δὲ τῆς εὐτυχίας, συνέπιπτεν ὥστε, ὅτε ἀνθρακοπώλης καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ νὰ ὦσι τῆς γνώμης ὅτι ἡ δικαιοσύνη ἐπλανήθη.

Δὲν ἤρκει ὅμως ὅτι εἶχεν αὐτοὺς εἰς τὴν κατοχὴν του, ὥφειλεν ἔτι νὰ τοὺς κρατῇ ἵνα ἀρυσθῇ παρ' αὐτῶν ὠφελίμους πληροφορίας.

Ἐν τούτοις, ἡ ὥρα προῦχώρει, μετὰ τινα δὲ λεπτὰ ἡ κομίσουσα αὐτοὺς εἰς Ὁβερνίαν ἀμαξοστοιχία ἔμελλε ν' ἀναχωρήσῃ.

Εὐτυχῶς, δὲν ἠδύναντο νὰ ἴδωσι τὸ ὠρολόγιον τοῦ σταθμοῦ, καὶ ἔπινον διὰ ἀρκῶς.

Ἦδη ἐπρόκειτο πῶς νὰ κατορθώσῃ νὰ λησμονήσωσι τὴν ὥραν, πρὸς τοῦτο δ' ὁ Πιεδούσης εἰργάσθη μετὰ ζήλου.

Ἦρχισε νὰ πληροῖ τὰ ποτήρια οἰνοπνεύματος, ὅπερ δὲν προήρχετο βεβαίως ἐκ τοῦ Κονιάκ, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐκ τῆς Σαρέντης, καὶ ἔδωσεν αὐτοῖς, ροφῶν διὰ μιᾶς τὸ ἰδικόν του, παράδειγμα, ὅπερ ἡκολούθησαν χωρὶς νὰ παρακληθῶσιν.

Ὁ πρῶν ἀριθμὸς 29 ἠδύνατο νὰ πίνη ἀδιακόπως διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ὑπηρεσίας, οὐδόλως δ' ἐμέθυσμον αὐτὸν τὰ ἰσχυρότερα οἰνοπνεύματα.

Δὲν εἶνέ τις τέλειος ἀστυνομικὸς πράκτωρ ἄνευ τοῦ ὄρου τούτου.

Ὁ Γιάννης Γκαλουπιᾶς δὲν ἀντεῖχε τόσον, ἡ δὲ Γιαννέττα Κουτολὲν ἔτι ὀλιγώτερον.

Ἀμφότεροι ἄλλως τε καθίσταντο, μεθύνοντες, φλύαροι, ὁ δὲ Πιεδούσης ἐγίνωσκε τὸν τρόπον νὰ τοὺς κάμῃ νὰ ὁμιλήσωσι.

— Πῶς! ἀνέκραξε, νομίζετε πῶς εἶνε κάποιος μέσα στὸ Παρίσι, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τὴν ἀλήθεια, γιὰ τὴν ὑπόθεσιν Λεκόν! Ἀλλὰ, πατριώτισσά μου, σκέψου λοιπὸν πῶς αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν.

— Δὲν εἶνε δυνατόν; ἀπήντησε ξηρῶς ἡ Ὁβερνός. Λοιπὸν! ἐγὼ σοῦ λέγω πῶς εἶνε ἀλήθεια, ὅπως εἶνε ἕνας ὁ Θεός.

— Σῶπα, Γιαννέττα, εἶπεν ὁ Ὁβερνός. Αὐτὰ δὲν εἶνε δικαίαι μας δουλειαίς.

— Καὶ γιατί δὲν εἶνε δικαίαι μας δουλειαίς; ἀπήντησεν ἡ Γιαννέττα. Ἐγὼ εἶδα ἐκεῖνο ποῦ εἶδα... καὶ ἀκόμη δὲν εἶνε πολὺ ὥρα.. μήπως θὰ μοῦ ἐμποδίσουν νὰ μὴν ἔχω καὶ μάτια;

— Τότε, ἠρώτησεν ὁ Πιεδούσης, προσ-

ποιούμενος σκοπίμως δυσπιστίαν, εἶδες τὸν φονέα;.. τὸν ἀληθινόν;

— Ἀνοησίαις, πατριώτη, ἀπήντησεν ζωηρῶς ὁ ἀνθρακοπώλης, ὅστις οὐδόλως ἐπεθύμει ν' ἀφήσῃ τὴν σύζυγον αὐτοῦ νὰ προχωρήσῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῶν ἐκμυστηρεύσεων. Κάτι τρέχει, ὄχι ὅμως καὶ τόσο, ὅπως τὸ λέγῃ ἡ Γιαννέττα. Νὰ τί τρέχει. Ἡ Ἰγγλέζα εἶχε μιὰ ὑπηρετρίαν, ἡ ὁποία ἔφυγε ἴσα-ἴσα τὴν βραδυὰ ποῦ σκότωσαν τὴν κυρά της. Παραξένο ὅμως πρᾶγμα εἶνε πῶς τὸστριψε ἔτσι χωρὶς νὰ πῇ ποῦ πηγαίνει, καὶ ἔμπορεῖ πολὺ καλὰ νὰ εἶχε τοὺς λόγους τῆς γιὰ νὰ φύγῃ ἔτσι.

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, ἀνέκραξεν ὁ πράκτωρ, καὶ ἂν τὴν εὕρισκαν...

— Φαίνεται πῶς τὴν ἐζήτησαν παντοῦ, ἀλλὰ καθὼς καταλαβαίνω δὲν ἔπιασαν καλὰ τὴν δουλειά, γιὰτὶ δὲν τὴν ἐβάλαν ποτὲ στὸ χέρι, καὶ μ' ὅλα αὐτὰ δὲν εὕγχε ἐξω ἀπὸ τὸ Παρίσι... ἐκτὸς ἂν ξαναγύρισε πάλι.

— Τὴν ἀπάντησες λοιπὸν πουθενά;

— Νὰ ποῦ τὸ κατὰλαβες, πατριώτη.

— Καὶ ποῦ;

— Στὸ σταθμό. Τὴν εἶδαμε ποῦ περνοῦσε, ὅταν μᾶς μίλησες... καὶ μὰ τὴν πίστι μου! θὰ τὴν εἶδες καὶ ὁ ἴδιος, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς.

— Πῶς! νὰ ν' ἐ...;

— Μιὰ ψιλή, ξανθὴ, σθέλτα, καὶ βαλμένη... ἔπρεπε νὰ τὴν δῇς! σὰν μιὰ πριγκιπέσσα. Τί τα θέλεις! Φαίνεται πῶς εὕρξε καμμιὰ καλὴ θέσι. Τὸν καιρὸ ποῦ δούλευε ὅς τῆς Ἰγγλέζας δὲν ἦταν ἔτσι στολισμένη.

— Ἀ! ναι... τώρα θυμοῦμαι... Ἐπλήρωσε τὸ εἰσιτήριό της καὶ ἔφυγε μετὰ τὸν σιδηρόδρομο...

— Νὰ, αὐτὸ ἦταν ὅλο, πατριώτη. Καὶ ἀπ' αὐτὸ λογαριάζει ἡ Γιαννέττα, πῶς γνωρίζει ἐκεῖνον ποῦ σκότωσε τὴν Ἰγγλέζα καὶ τὸν ἔμπορο τῶν πανικῶν... καὶ πῶς δὲν εἶνε ὁ Λεκόν... Καλὰ ποῦ εἴπαμε γιὰ τὸ σιδηρόδρομο, γιὰ νὰ μὴ χάσωμε τὸν δίκό μας, καί...

— Ἐχετε ἀκόμη καιρό. Ἀκόμη μιὰ ὅς τὴν ὑγείᾳ τῆς θεῆς σας.

— Μὰ αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ τελευταία.

Τὰ ποτήρια συνεκρούσθησαν, καὶ ὁ Γιάννης Γκαλουπιᾶς εἶχε ροφήσει τὸ πλῆρες ποτήριόν του, ὅτε τὸ ὠρολόγιον τοῦ σταθμοῦ ἤρχισε νὰ σημαίνει.

— Πέντε ὥραις! ἀνέκραξεν ὁ ἀνθρακοπώλης ἐγγερόμενος βιαίως, καὶ ὁ σιδηρόδρομος φεύγει εἰς τὰς πέντε καὶ πέντε λεπτά!... αὐτὰ τὰ πέντε μόνον λεπτὰ μᾶς μένουν, ἂν θέλωμε νὰ μὴ τὸν χάσωμε.

Χωρὶς δὲ νὰ λάβωσι καιρὸν νὰ ἀποχαιρετίσωσι τὸν ἀστὸν, ὁ Γιάννης Γκαλουπιᾶς καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἀνεχώρησαν ταχέως, καίτοι ἦσαν φορτωμένοι ὡς ἄνθρωποι ἀλλασσοντες κατοικίαν ἐν ἡμέρᾳ λήξεως ἐνοικιάσεως.

Ὁ Πιεδούσης δὲν ἐζήτηε περισσότερα, διὸ ἄφησεν αὐτοὺς ν' ἀπέλθωσιν, ἐπλήρωσε τὰ ἔξοδα, καθ' ὃν καιρὸν οὗτοι ἀπεμακρύνοντο, καὶ ἐπέστησεν ἀπασαν τὴν

προσοχήν αὐτοῦ ἐπὶ τινος ἀνθρώπου, ὅστις διήρχετο τὴν αὐλὴν τοῦ σταθμοῦ, διευθυνόμενος πρὸς τὴν κρηπίδα.

Τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ἀνεγνώρισεν ἐκ πρώτης ὄψεως, καίτοι ἀπαξ μόνον εἶχεν ἰδεῖ αὐτὸν καὶ ἐπὶ ἡμίσειαν τὸ πολὺ ὥραν.

Ἦτο αὐτὸς ἐκεῖνος, ὅστις πρὸ τῆς μεγάλης θύρας τοῦ Μαζάς, τὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν οἱ δύο κλητῆρες περιέμενον τὴν ἐξοδὸν τοῦ βωβοῦ, ἐζήτησεν αὐτοῖς πληροφορίας περὶ τοῦ Τολβιάκ.

Ἦτο ὁ ὁδοφύλαξ τῆς γραμμῆς τῆς Ὀρλεάνης Πέτρος Κάμπρεμερ.

Ὁ Πιεδούσης ἐνεθυμείτο κάλλιστα ὅ,τι αὐτὸς ὁ Κάμπρεμερ εἶπεν αὐτῷ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, καθὼς καὶ τὴν παραδόξον ἱστορίαν, ἣν τῷ διηγῆθη—ἱστορίαν, καθ' ἣν ἐγένετο λόγος περὶ λουδοβικέων ἀπολεσθέντων ὑπὸ τοῦ Τολβιάκ καὶ συλληθέντων ὑπὸ τῆς μικρᾶς θυγατρὸς τοῦ ὁδοφύλακος, ἥτις ὀλίγου δεῖν νὰ κατασυντριβῇ ὑπὸ τῆς ἀτμαμάξης, συλλέγουσα αὐτά.

Δὲν ἐλησμόνησεν ἐπίσης ὅτι ἐν τῇ διηγῆσει ταύτῃ ἐγένετο λόγος περὶ κληρονομίας, ἥτις, κατὰ τὸ λέγειν τοῦ Τολβιάκ, ἔμελλε νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν κόρην ταύτην.

Ἀπαντα ταῦτα εἶχε διηγῆθῃ εἰς τὸν γέροντα Λεκόν, τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν εἰσηλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, ἀλλ' ὁ ἀρχαῖος ἀστυνομικὸς πράκτωρ οὐδεμίαν κατ' ἀρχὰς ἔδωκε προσοχήν εἰς τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο.

Καίτοι ἐδυσπίσται ἤδη πρὸς τὸν Τολβιάκ, δὲν ὑπώπτευεν ὅμως ἔτι αὐτὸν ὅτι διεδραμάτισεν ἐνεργὸν πρόσωπον εἰς τὴν ἀπόδρασιν τοῦ βωβοῦ, ἀπόδρασιν, ἥτις ὡμοιάζε πολὺ πρὸς ἀρπαγὴν.

Κατόπιν, κατὰ τὴν ἐν Ἀγγλίᾳ διαμονὴν του καὶ τὸ μεταξὺ τῆς συλλήψεως καὶ τῆς καταδίκης τοῦ υἱοῦ του διάστημα, αἱ ιδέαι αὐτοῦ ἐτροποποιήθησαν κάπως, καθότι εἶχεν ἴσως συλλέξει πληροφορίας τινὰς ἐπὶ τῆς κληρονομίας Ὁ-Σολιβάν, διότι, μετὰ τὴν ἐπ' ἀνόδον του αἱ ἐνέργειαι αὐτοῦ ἀπασαι σχεδὸν εἶχον σχεσιν πρὸς τὴν ἀναζήτησιν τῶν κληρονόμων τοῦ λοχαγοῦ.

Κατὰ τὰς μακρὰς καὶ συχνὰς συνδιαλέξεις, ἃς ἔσχε μετὰ τοῦ πιστοῦ αὐτοῦ Πιεδούσης, τὸ ὄνομα καὶ τὸ συμβάν τοῦ Πέτρου Κάμπρεμερ καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ εἶχον πλέον ἢ ἀπαξ τεθῇ ἐπὶ τοῦ τάπητος, διὰ τοῦτο εἰσέρχετο βεβαίως εἰς τὰ σχέδια αὐτοῦ νὰ διαφωτίσῃ τὸ λίαν σκοτεινὸν ζήτημα τῶν ἐνεργειῶν τοῦ ἀνιχνευτοῦ.

Ὁ Πιεδούσης εἶχεν ἐπιτήδεις ἐπιφορτισθῇ παρὰ τοῦ προϊσταμένου αὐτοῦ νὰ συνάψῃ ἐκ νέου σχέσεις μετὰ τοῦ ὁδοφύλακος, καὶ νὰ κάμῃ χρῆσιν ὅλης αὐτοῦ τῆς δεξιότητος ὅπως ἐπιτύχῃ παρ' αὐτοῦ σαφεστέρως πληροφορίας ἐπὶ τῆς μοναδικῆς συνεντεύξεως, ἣν ἔσχε μετὰ τοῦ Τολβιάκ, καὶ ἐπὶ τῶν προθέσεων, ἃς ἀπέδιδεν αὐτῷ. Ἐὰν δὲ ὁ ἀφοσιωμένος πράκτωρ δὲν εἶχεν ἔτι ἐκτελέσει τὰς διατα-

γὰς τοῦ γέροντος Λεκόν. Τοῦτο προήρχετο ἐκ τῶν ἄλλων μᾶλλον ἐπειγουσῶν ἀσχολιῶν.

Εἶχεν, ἄλλως τε, παρῆλθει ὀλίγος καιρὸς ἀπὸ τῆς ἐγκαταστάσεως εἰς τὸ «Μέγα Ξενοδοχεῖον» τοῦ ψευδοῦς Ναβαβ τῆς Βαχώρας καὶ τοῦ οἰκονόμου αὐτοῦ, καὶ εἶχον νὰ ἐνασχοληθῶσιν εἰς τὴν διοργάνωσιν τοῦ βίου των, νὰ προπαρασκευασθῶσιν εἰς τὴν ὑπόκρισιν διαφόρων προσώπων καὶ νὰ προακτισθῶσι κατὰ τῶν ἀπροσδοκῆτων.

Μόλις εἶχε γείνει ἑναρξίς τῆς ἐκστρατείας, ὁ δὲ Πιεδούσης ἐξετέλει τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν πρώτην αὐτοῦ ἐξοδὸν.

Δὲν ἦτο ἀτυχὲς τὸ πρῶτον τοῦτο διάβημα, διότι ἂν ἄφησε νὰ διαφύγῃ ὁ Τολβιάκ, δὲν ἄλλως τε ἦτο βέβαιος νὰ ἐπανεύρῃ, ἢ τύχῃ ὑπὸνῆσεν αὐτὸν διὰ πολυτιμωτέρας ἀνακαλύψεως.

Εἰς ἐκ τῶν σπουδαιωτέρων διαλογισμῶν τοῦ κυρίου Λεκόν ἦτο ἡ ἀνεύρεσις τῆς θαλαμηπόλου τῆς Μαρίας Φασίτ, ὁ δὲ Πιεδούσης ἠδύνατο ἤδη σχεδὸν νὰ ἐλπίσῃ ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη θὰ ἐπανευρίσκετο.

Καὶ ἐπειδὴ μία εὐτυχία, ὅπως λέγουσι, δὲν ἔρχεται ποτὲ μόνη, ὁ Κάμπρεμερ ἐνεφανίζετο καταλλήλως ὅπως ὁ Πιεδούσης δυνηθῇ νὰ τὸν πλησιάσῃ διὰ τοῦ φυσικωτέρου τρόπου.

Ὁ ὁδοφύλαξ δὲν ἐφόρει τὴν ἐργατικὴν του ἐνδυμασίαν. Ἐφαίνετο ὡς ἄνθρωπος, ὅστις πορεύεται ἵνα περιπατήσῃ, καὶ ὅστις, συνεπῶς, ἔχει τὸν καιρὸν νὰ συνδιαλεχθῇ.

Ἐπὶ πλέον, ἐκράτει ἐκ τῆς χειρὸς κόρην, ἥτις θὰ ἦτο ἡ ἡρώϊς τοῦ πρὸ τριῶν μηνῶν ἐν τῇ σιδηροδρομικῇ γραμμῇ παιχθέντος δράματος, ἡ δὲ περιουσία τῆς κόρης ταύτης θὰ ἐχορήγει εἰς τὸν Πιεδούσῃ τὴν ἐξαίρετον εὐκαιρίαν νὰ ἐνασχοληθῇ ἐπὶ τοῦ θέματος, ὅπερ ἐνδιέφερεν αὐτόν.

Ἡτοιμάζετο νὰ σπεύσῃ ὅπως ὠφεληθῇ τῆς παρουσιαζομένης εὐκαιρίας, ὅτε ἐνεθυμῆθη ὅτι ἦτο μεταμφιεσμένος εἰς ἄνθρωπον ἡλικιωμένον, ἀποζῶντα ἐκ τῶν εἰσοδημάτων αὐτοῦ.

Ἡ μεταμφίεσις αὕτη, ἥτις τῷ ἦτο τοσοῦτον ὠφέλιμος, ὅπως προσελκύσῃ τοὺς ἀνθρακοπώλας, ἦτο ἤδη λίαν ὀχληρὰ ὅπως πλησιάσῃ τὸν ὁδοφύλακα.

Ὁ Κάμπρεμερ εἶχεν ἰδεῖ τὸν Πιεδούσῃ ἐνδεδυσμένον ὡς γραμματοκομιστὴν, ἦτο δὲ λίαν πιθανὸν ὅτι δὲν ἤθελεν ἀναγνωρίσει σύντροφον ἐν τῷ προσώπῳ καθαροῦ καὶ ἡλικιωμένου ἀστοῦ.

Ἡ δυσκολία μόνον συνίστατο νὰ ἐξηγήσῃ αὐτῷ τὴν μεταμόρφωσιν ταύτην διὰ λόγων ὅπως οὖν παραδεκτῶν.

Εὐτυχῶς, ὁ πρῶτος ἀριθμὸς 29 εἶχε πάντοτε νοῦν ἐφευρετικόν, αἱ δὲ συχναὶ μεταμφίεσεις οὐδόλως ἔθετον αὐτόν εἰς ἀμηχανίαν.

Ἡνωρθῶθη, ἀπειλῆψε διὰ τοῦ μανδουλίου του τὰς ρυτίδας, ἃς εἶχεν ἐγχαράξει ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ἀπέβαλε τὴν φενάκην, ἐξεκόλλησε τὰς προσθέτους παρὰ γναθίδας καὶ ἐτέντωσε τὴν κνήμην.

Ταῦτα πάντα ἐγένοντο ἐν μιᾷ στιγμῇ καὶ πρὶν διέλθῃ τὴν παρασκαῖδα, ἐνθα εἶχε δροσίσει δι' οἰνοπνεύματος μεμιγμένου μετὰ πεπέρως, τοὺς συζύγους Γκαλουπιᾶ.

Ἡ κρηπίς Ὀστερλιτς ἦτο ἔρημος, ἡ δὲ κίνησις εἰς τὰ περίξ τοῦ σταθμοῦ εἶχε καταπαύσει, ἀφότου ἀνεχώρησεν ἡ ἀμαξοστοιχία, ἥτις ἔφερε τὸν ἀνεψιὸν τῆς θείας Κουβινιόν.

Ὁ Κάμπρεμερ συνωμίλει μετὰ τῆς μικρᾶς κόρης του, καὶ ἐπειδὴ ἦτο ἡναγκασμένος νὰ κύπτῃ ὅπως ὀμιλῇ, δὲν ἔβλεπεν ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν τὸν Πιεδούσῃ, ὅστις ἐστρέφετο εἰς τρόπον ὥστε νὰ διασταυρώσῃ αὐτόν, καθ' ἣν στιγμὴν θὰ διήρχετο τὴν κιγκλιδωτὴν θύραν.

Ὁ Πιεδούσης κατάρθωσε μάλιστα νὰ τὸν προσκρούσῃ, τὴν δὲ σύγκρουσιν ταύτην ἐπηκολούθησε κατὰ φυσικὸν λόγον διάλογος:

— Προσέχετε λοιπόν, εἶπεν ὁ ὁδοφύλαξ.

— Μπα! εἶσαι σύ, σύντροφε! ἀνέκραξεν ὁ Πιεδούσης.

— Σύντροφε! ἐπανελάβεν ὁ Κάμπρεμερ, δὲν σὲ γνωρίζω.

— Δηλαδὴ δὲν ἔχεις μνημονικόν, ἐγὼ ὅμως ἔχω, καὶ ἐνθυμούμαι καλὰ πῶς μιὰ φορὰ μοῦ πληρώσες ἓνα ποτήρι κρασί μέσα 'ς τὸ καπηλειό, ἀντίκρου 'ς τὸ σταθμὸ τοῦ Λυών.

— Πραγματικῶς... μοῦ φαίνεται πῶς τὸ ἐνθυμούμαι... εἶνε ὅμως πολὺ καιρὸς ἀπὸ τότε...

— Τὸ Γεννάρι ποῦ 'πέρασε. Τὸν Φλεβάρη παραίτησα τὴν ὑπηρεσίαν.

— Ἀλλά... ὅταν ἀνταμωθήκαμεν ἡσούν γραμματοκομιστῆς.

— Ἀπὸ δέκα χρόνια, καὶ μὰ τὴν πίστι μου! ἤμουν πολὺ κουρασμένος ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειά... Γι' αὐτὸ, ὅταν ἐκληρονόμησα ἓνα ἐξάδελφόν μου, τὸν ὁποῖον δὲν εἶχα ἰδεῖ ποτέ, πρώτη μου δουλειὰ ἦταν νὰ παραιτήσω τὴν ὑπηρεσίαν... καὶ τώρα ζῶ ἀπὸ τὰ εἰσοδήματά μου.

— Εἶσαι πολὺ εὐτυχῇ.

— Ἐτσι καὶ ἔτσι. Ἐρχεται ὥρα ποῦ στενοχωροῦμαι μὲ τὸ νὰ μὴν ἔχω νὰ κάνω τίποτε. Ὅταν δὲν ἔχῃ κανεὶς μῆτε γυναῖκα, μῆτε παιδιὰ, ὁ καιρὸς δὲν περνᾷ γρήγορα. Γι' αὐτὸ εἶμαι πάρα πολὺ εὐχαριστημένος ὅταν εὐρίσκω τὴν εὐκαιρίαν νὰ δώσω ἓνα κρασί 'ς τὸ καπηλειό σὲ κανένα φίλον...

— Εὐχαριστῶ, δὲν πίνω ποτέ ὅζω ἀπὸ τὸ φαγητό, εἶπε ψυχρῶς ὁ Κάμπρεμερ.

— Ἀ! σύντροφε! δὲν κάνεις καλὰ νὰ μοῦ ἀρνήσῃς ἔτσι, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες μ' ἐπροσκάλεσες νὰ ἔλθω νὰ σ' εὕρω εἰς τὸ σταθμὸ σου. Τώρα ποῦ σ' εὐρίσκω, δὲν θὰ μοῦ κάμῃς τὴν προσβολὴ νὰ μ' ἀφήσῃς στὴ μέση. Πρῶτον, ἔχω μαζὺ σου ἓνα λογαριασμὸ νὰ ἐξοφλήσω. Μ' ἐτράταρες ἐκεῖ κάτω, σήμερα εἶνε ἡ ἰδική μου σειρά.

— Ἄν δὲν ἤμουν μὲ τὴν μικρὴν δὲν θάλεγα ὅχι καταλαβαίνεις πῶς αὕτη ἀγαπᾷ καλλίτερα νὰ τρέχῃ μέσα εἰς τὸν

Βοτανικὸν Κήπο παρὰ νὰ ἔλθῃ μέσα στὸ καπηλειό.

— Λοιπόν, ἔρχομαι μαζί σας, καὶ παίρνομε ἕνα δροσιτικὸ μέσα εἰς τὸ καφενεῖον... ὑπάρχει ἕνα μὲν πρὸς τὸν Κήπο... καὶ τὸ παιδί θὰ φάγῃ γλυκὰ τὸν καιρὸ ποῦ ἐμεῖς θὰ πίνωμε τὴ μιὰ μας. Εἶνε εὐμορφὴ ὅταν ἀγγελοῦδι ἡ μικρή σου... Γιὰ πές μου λοιπόν... καὶ ἡ κληρονομία; δὲν γίνεται πλέον λόγος γι' αὐτή;

— Ποιὰ κληρονομία;

— Ἡ κληρονομία, ἡ ὁποία αὐτὸς ὁ πολίτης ἔλεγε πῶς ἦταν τῆς κόρης σου, τὴν ἡμέρα ποῦ ἴλιγο ἔλειψε νὰ πλακωθῇ, τὴ στιγμὴ ποῦ σῦναζε τὰ λουδοβίκεα ἀπὸ τὸν δρόμο.

— Σοῦ τὸ δινγῆθηκα λοιπόν αὐτό; ἠρώτησε λίαν ἐκπληκτικὸς ὁ Κάμπρεμερ.

— Βέβαια... εἰς τὸ βουλευτάρτο Μαζάς. Σ' εἶχα ἀφήσει καὶ ὠμιλοῦσα μ' αὐτὸν τὸν πολίτην, ὁ ὁποῖος μ' ἐπαραζάλιζε ζητῶντάς μου πληροφορίας γιὰ μιὰ ἀμαξοστοιχία. Ὅταν αὐτὸς ἔφυγεν, ἔτρεξες κατόπιν μου διὰ νὰ μ' ἐρωτήσης ἂν τὸν ἐγνώριζα.

— Ναί, τώρα τὸ θυμοῦμαι, καὶ μάλιστα θυμοῦμαι πῶς μοῦ εἶπες ὅτι δὲν τὸν εἶχες ἰδεῖ ἄλλη φορὰ. Ἀ! αὐτὸς εἶνε ἕνας παράξενος ἄνθρωπος. Φαντάσου ὅτι ἐπῆγα δέκα φορές 'ς τὸ σπίτι του διὰ νὰ τοῦ παραδώσω τὰ χρήματά του, καὶ δὲν μ' ὀρέσσα ποτέ νὰ τοῦ μιλήσω. Ἐπὶ τέλους ἄφησα τὰ λουδοβίκεα εἰς τὸν θυρωρὸ του.

— Καὶ ἡ κληρονομία; Βέβαια αὐτὸ θὰ ἦτο καμμία ἀστειότης.

— Αὐτὸ ἐνόμιζα κ' ἐγώ, καὶ μ' ὅλα αὐτὰ χθὲς μοῦ ἤλθεν ἡ ιδέα νὰ διαβάσω τὰ χαρτιά, τὰ ὁποῖα ἡ γυναῖκά μου, ἡ ὁποία ἀπέθανεν, εἶχεν ἀπὸ τὴν μητέρα της, καὶ ἔμαθα πολλὰ πράγματα, ποῦ δὲν τὰ ἔξερα. Φαίνεται ὅτι ἡ μικρή μου Μάρθα κατὰγεται ἀπὸ μιὰ μεγάλη οἰκογένεια τῆς Ἰρλανδίας.

[Ἐπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἐκείνη τότε τὸν ἐκτύπησεν ἐλαφρῶς διὰ τοῦ δακτύλου ἐπὶ τῆς παρειάς.

— Ὅχι!... ὄχι!... πρὸ τούτου...

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς συνεπλήρωσαν ὅ,τι δὲν εἶπεν.

Ὁ βραχίον τοῦ Ὁρατίου διωλίσθησε περὶ τὴν ὀσφύν της καί:

— Ἐλεγον ὅτι σὰς ἠγάπων, εἶπεν.

— Ὅχι, ἄλλο τι;

— Βαρύνεσθε καὶ τώρα νὰ τὸ ἀκούητε;

Ἐκείνη, θελκτικῶς καὶ ἐπιχαρίτως μειδιῶσα, εἶπεν:

— Ἀληθῶς βιάζεσθε νὰ... νὰ... καὶ

ἐσιώπησεν ἀποστρέφουσα τοὺς ὀφθαλμούς.

— Νὰ νυμφευθῶμεν;

— Μάλιστα.

— Εἶνε ὁ πολυτιμότερος πόθος τῆς ζωῆς μου.

— Ἀληθῶς;

— Ἀληθῶς!

Ἐμεσολάβησε σιγῇ.

Οἱ δάκτυλοι τῆς Μέρσης ἔπαιζον πυρετωδῶς μετὰ τῆς ἀλύσου τοῦ ὥρολογίου του.

— Καὶ πότε ἐπιθυμεῖτε ὁ πόθος οὗτος νὰ ἐκπληρωθῇ; ἠρώτησεν.

Ποτέ δὲν εἶχεν αὕτη ὁμιλήσει οὕτω. Ποτέ δὲν εἶχε χαρίσει πρὸς τὸν μνηστῆρά της βλέμματα τόσο θωπευτικά. Ὁ Ὁρατίος κατεπλάγη ἐκ τούτων.

Ἦτο ὑπέρμετρος εὐτυχία ὅ,τι ἤσθαι.

— Ἀχ! Χάρις! ἀνέκραξε. Δὲν μὲ εἰρωνεύεσθε;

— Τί σὰς κάμνει νὰ πιστεύητε ὅτι σὰς εἰρωνεύομαι;

Ὁ Ὁρατίος, πάντοτε ἐννεός, ἀπεκρίθη σοβαρῶς:

— Ἀλλὰ πρὸ μικροῦ ἔτι δὲν ἠθέλετε νὰ μὲ ἀφήσητε οὔτε νὰ σὰς ὁμιλήσω ποτέ περὶ τοῦ γάμου μας, εἶπε.

— Τί σημαίνει τί ἔλεγον πρὸ μικροῦ; ὑπέλαβεν αὕτη. Δὲν λέγουσιν ὅτι αἱ γυναῖκες μεταβάλλονται. Εἶνε τοῦτο ἐλάττωμα τοῦ φύλου μας.

— ὦ! εὐλογημένος νὰ εἶνε ὁ οὐρανὸς διὰ τὰ ἐλαττώματα τοῦ φύλου σας! ἀνέκραξεν ὁ Ὁρατίος ἐν εἰλικρινεῖ ἔνθουσιασμῷ παραφορᾷ. Μοὶ ἐπιτρέπετε ἄλλῃθῶς νὰ προσδιορίσω τὴν ἡμέραν;

— Ἐὰν ἀπολύτως τὸ ἀπαιτῆτε...

Ὁ Ὁρατίος ἐσκέφθη ἐπὶ τινα στιγμὴν τὸ ἀντικείμενον τῶν σκέψεων του ἦτο ὁ περὶ γάμου νόμος καὶ αἱ διατυπώσεις, ἃς περὶ τούτου ὀρίζει.

— Δυνάμεθα νὰ νυμφευθῶμεν μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἔχομεν τὸν χρόνον νὰ ἐκτελέσωμεν τὰς δεούσας νομικὰς διατυπώσεις, εἶπεν. Ὡστε λοιπόν... μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας;...

Ἡ Μέρση ἀνύψωσε μετὰ φρίκης τὰς χεῖρας, διαμαρτυρομένη.

— Διατί ὄχι; ὑπέλαβεν ἐκεῖνος. Τὸ δι' ἐμὲ ἀπαιτούμενον νομικὸν πρόσωπον εἶνε ἑτοιμον. Δὲν ἔχομεν οὐδεμίαν προετοιμασίαν νὰ κάμωμεν. Μοὶ εἶχετε εἶπει, σεις ἡ ἰδία, ὅταν μὲ παρεδέχθητε ὡς μνηστῆρά σας, ὅτι ὁ γάμος μας θὰ ἦτο ἀπλούστατος.

Ἡ Μέρση δὲν ἠδύνατο ν' ἀρνηθῇ ὅτι εἶχεν εἶπει τοῦτο.

— Ἡδυνάμεθα λοιπόν νὰ νυμφευθῶμεν καὶ τώρα ἀμέσως... ἐὰν ὁ νόμος τὸ ἐπέτρεπεν. Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι δὲν μὰς τὸ ἐπιτρέπει. Ὡστε... μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας. Εἰπῆτε ναί...

Καὶ τὴν ἔσυρε πρὸς ἑαυτὸν.

Ἐμεσολάβησε δευτέρα περίοδος σιωπῆς.

Ἡ προσωπὴ τῆς ἐρωτοτροπίας, τόσο δυσκόλως συγκρατουμένη ἐπὶ τῆς φυσιο-

γνωμίας τῆς Μέρσης, κατέπεσεν ἀποτόμως.

Οἱ μεγάλοι, μέλανες καὶ ἄρρητον ὀδύνην ἐκφράζοντες ὀφθαλμοὶ τῆς προσηλώθησαν συμπαθῶς πρὸς τὸ φλογισμένον τοῦ Ὁρατίου πρόσωπον.

— Μὴ ἦσθε τόσο σοβαροὶ! ἐπεῖπεν οὗτος. Μίαν λέξιν μόνον!... μίαν μονοσύλλαβον λέξιν μόνον, Χάρις, ἐν ἀπλοῦν ναί!... Δὲν θὰ τὸ εἴπητε;

Ἐκείνη ἐφώνασε βαθέως, καί:

— Ναί! ἀπήντησεν.

Ὁ Ὁρατίος τὴν κατησπάσθη παραφύρως, ἀλλ' ἐκείνη, ὑψίστην καὶ ὀδυνηροτάτην καταβαλοῦσα προσπάθειαν, ἀπηλόγη τῶν περιπτώξεων του.

— Ἀφετέ με! εἶπε μετ' ἐξησθηνημένης φωνῆς. Σὰς παρακαλῶ... ἀφετέ με μόνην!

Κατήχετο ὑπὸ μεγίστης καὶ παραδόξου συγκινήσεως, ὡς ἔκρινεν ὁ μνηστῆρ της ἔτρεμεν ἡ τάλαινα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

Ὁ Ὁρατίος τὴν ὑπήκουσε καὶ ἠγέρθη.

— Πηγαίνω νὰ εὕρω τὴν Λαίδην Ζάβεντ, εἶπεν. Ἀνυπομονῶ νὰ ἀποδείξω εἰς τὴν προσφιλεῖ γηραιάν κυρίαν ὅτι εἶμαι ἤδη εὐθυμώτατος καὶ νὰ τῇ ἐξηγήσω καὶ τὸ διατί.

Διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν, ἥτις ἦγεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην καί:

— Δὲν θὰ ἐξέλθετε ἐντεῦθεν, εἶπε πρὸς τὴν μνηστῆν του. Ἀφετέ με νὰ σὰς ἐπανιδῶ ἀκόμη, ὅταν θὰ ἦσθε κατόπιν ἡσυχωτέρα.

— Θὰ σὰς ἀναμένω ἐδῶ, ἀπήντησεν ἐκείνη.

Ὁ Ὁρατίος, εὐχαριστημένος ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης ἐξῆλθεν ἐπὶ τέλους.

Ἀμα τῇ ἐξόδῳ ἐκείνου, αἱ χεῖρες τῆς Μέρσης ἔπεσαν ἄνοιξι ἐπὶ τῶν γονάτων της, ἐνῶ ἡ κεφαλὴ της ἐκλινε βαρεῖα ἐπὶ τῶν ὤμων της.

Κατείχετο ὑπὸ εἰδους τινὸς σκοτοδίνης τὸ πνεῦμά της ἐπλανᾶτο ἐν τῷ κενῷ.

Διηρώτα ἑαυτὴν μετὰ τρόμου, ἐὰν δι-ετέλει ἐγρηγοροῦσα ἢ ἐν ὄνειρῳ.

Εἶχε, πράγματι, προφέρει τὴν λέξιν, ἥτις τὴν ὑπεχρέου νὰ νυμφευθῇ τὸν Ὁρατίον Δεχόλτ μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας; Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας...

Ἐπρεπε λοιπόν νὰ συμβῇ κατὰ τί κατὰ τὸ μέλλον νὰ μεσολαβήσῃ διάστημα τοῦτο, ὅπως ἐμποδίσῃ τὰ πάντα. Ἐντὸς τῶν δεκαπέντε τούτων ἡμερῶν ὤφειλε νὰ εὕρῃ διέξοδον, ὅπως διολισθήσῃ τῆς τρομερῆς θέσεως, καθ' ἣς ἐπάλασεν ἀγωνιώσα.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει καὶ ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν συνέβαινε, εἶχεν ἐκλέξει τὸ ἀσφαλέστερον μέσον, ὅπως διαφύγῃ τὸν κίνδυνον ἰδιαιτέρως τινὸς συνεντεύξεως μετὰ τοῦ Ἰουλίου Γκαρῦ.

Εἰς μόνην τὴν σκέψιν τῆς συνεντεύξεως ταύτης, ἣν ὁ Ὁρατίος θὰ προῦκάλει βεβαίως, ἂν δὲν τὸν νῆχαρίσται, ἠγέρθη εὐθυτενῆς, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς ἀπλανεῖς καὶ τὰς χεῖρας τρεμούσας.

Ἡ ἠρεθισμένη φαντασία τῆς ἀναπα-